

Hyvät ystävät, hyvät toverit

Olemme jälleen tänäkin vappuna kokoontuneet tänne Parikalle muistamaan aatteensa puolesta sisällissodassa ja sen jälkiselvittelyissä henkensä menettäneitä. Vuosi 1918 on jättänyt jälkensä moneen sukupolveen. Kaikki haavat eivät ole vielääkään arpeutuneet. Lähes jokaisessa suvussa kulkee tarinoita tuossa armottomassa sodassa mukana olleista ja kuolleista ihmisistä. Niin myös omassa suvussani.

Nyt, kun tämän päivän Suomessa osa politiikan piirissä toimivista vaikuttajista on vaihtanut tosiasiat ja totuuden tietoiseen valehteluun ja väkivallalla uhkailuun, tulee väistämättä mieleen sisällissodan sekasorto ja viime vuosisadan kaoottiset vuosikymmenet. Rikki revittyine taistelukenttineen, pommitettuine kaupunkeineen. Kammottavine raunioineen, painajaismaisine keskitys- ja vankileireineen. Satoine miljoonine kuolleineen. Sitäkö olemme taas tavoittelemassa, siihenkö olemme jälleen palaamassa? Oppimaan historiasta sen, että siitä ei opi mitään? Toivon, että emme. Hartaasti toivon.

Politiikan tekeminen on tahtoa ja jos hyvin käy, niin taitoa. Politiikan tekeminen on sinnikkyyttä ja yhteistyökykyä. Kykyä kuunnella, kykyä tehdä siedettäviä kompromisseja, kykyä kunnioittaa myös niitä, joiden kanssa olemme

eri mieltä. Kykyä toimia enemmistöpäättösten edellyttämällä tavalla. Se on demokratiaa.

Politiikan tekemistä ei ole julkea valehtelu, vastustajien julkinen pilkkaaminen ja henkilöön menevä mustamaalaaminen, brutaali väkivallalla uhkailu tai väkivaltaiset teot. Se ei kuulu demokratiaan, se johtaa diktatuuriin.

Fasismin, natsismin, stalinismin ja kaikenlaisen ääriajattelun ihailijoita on syytä muistuttaa siitä valitettavasta, mutta vääjäämättömästä tosiseikasta, että vallankumouksella on tapana syödä myös omat lapsensa.

Kun Suomi sai itsenäisyytensä vuonna 1917, koki sisällissodan kauhut, unohti kuningashaihattelut ja kaikenlaiset lapuanliikkeet ja saavutti lopulta aidon demokratian, niin pitäkäämme siitä visusti kiinni. Helpolla se ei tullut, mutta helposti se voi lähteä. Kovin helposti se voidaan meiltä viedä, ellemme ole varuillamme, ellemme taistele sen puolesta. Demokratian puolesta.

Lopuksi haluan ja nimenomaan tässä tilaisuudessa, tämän muistomerkin edessä, muistaa äskettäin edesmennyttä työväenliikkeen todellista kotkalaista veteraania, entistä Suomen sosialidemokraattisen puolueen kansanedustajaa, Risto Tuomista. Hän oli mies, jolla oli kyky.

Kiitos!